

Arrest

nr. 201 239 van 19 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. QUAIRIAT *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Ethiopische nationaliteit te bezitten, etnisch Oromo te zijn en geboren te zijn op 4 juli 1981. In de maand Yäkatit (volgens de Ethiopische kalender, hetgeen overeenkomt met de periode van 8 tot 25 februari, in de Gregoriaanse – westerse – kalender, zie info in administratief dossier) van het jaar 2003 (Gregoriaanse kalender), verliet u Ethiopië. U reisde naar Soedan, en nadien per vliegtuig naar Libanon, waar u verbleef tot november 2007. Nadien reisde u verder naar Griekenland, waar u asiel vroeg. Uw asielaanvraag te Griekenland werd niet behandeld.

Te Griekenland leerde u een zekere D.B. kennen, met wie u een relatie begon en van wie u zwanger werd. U beviel op 8 november 2010 te Athene van uw dochter T., en u werd nadien opnieuw zwanger van D.B.. Wanneer u 8 maanden zwanger was, ging u per boot van Griekenland naar Italië. U reisde daarop verder naar Frankrijk en was van plan naar Groot-Britannië te gaan, maar u kon uw reis niet verder zetten, daar u acht maanden zwanger was, en u ziek was. U kwam uiteindelijk aan te België op 8 mei 2013, en vroeg er dezelfde dag **een eerste maal asiel** aan bij de Belgische asielinstanties. Op 19 juni 2013 beviel u te Brussel van uw tweede dochter, J.. Op 2 april 2014 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (verder CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna RvV) bevestigd, in haar arrest dd. 2 september 2014. U diende op 13 juli 2015 een **tweede asielaanvraag** in. Als nieuwe elementen in het kader van uw tweede asielaanvraag legde u een attest vanwege het Internationale Rode Kruis neer, alsook een convocatie vanwege de politiediensten te Addis Abeba. U verklaarde eveneens te vrezen dat uw dochter besneden zou worden in het geval u naar Ethiopië zou terugkeren. Op 29 september 2015 nam het CGVS de beslissing tot weigering van inoverwegingname van uw tweede asielaanvraag. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. Op 24 november 2016 diende u een **derde asielaanvraag** in. Als nieuw element in het kader van uw derde asielaanvraag, stelde u dat er geen vrijheid is in Ethiopië, en verwees u naar vele arrestaties die er gebeuren, van personen van de Oromo-etnie. U stelde tevens in België te hebben deelgenomen aan betogingen tegen de Ethiopische overheid en u legde foto's neer waarop u te zien bent, in het kader van deze betogingen. Daarnaast verwees u opnieuw naar uw vrees dat uw kinderen besneden zullen worden in het geval u met hen naar Ethiopië zou gaan. Op 13 december 2016 nam het CGVS de beslissing om uw 3e asielaanvraag in overweging te nemen.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaarde in de loop van het jaar 2016 zeker zes maal deelgenomen te hebben aan demonstraties te Brussel, tegen het Ethiopisch regime, en u legt foto's neer van uw aanwezigheid op een demonstratie te Brussel d.d. 13/10/2016 (zie gehoorverslag CGVS, p. 7 en 8). U verklaarde dat er gedemonstreerd werd daar jullie geen vrijheid kennen in Ethiopië (zie gehoorverslag CGVS, p. 7) – u doelt op leden van de Oromo-etnie. Voorts verklaarde u in de loop van januari 2017 lid te zijn geworden van de organisatie 'Belgische Oromo Gemeenschap', en u legt ter ondersteuning hiervan een brief neer, ondertekend door de voorzitter van deze organisatie. Gevraagd hoe u er toe kwam om te gaan betogen tegen de Ethiopische regering, waar uw interesse vandaan kwam, en hoe u op de hoogte kwam van de protesten die georganiseerd werden, verklaarde u – niet meteen een antwoord biedend op de u gestelde vraag – dat jullie jullie stem wilden laten horen, jullie vrijheid willen, en ook willen dat de gevangenen bevrijd worden (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). U opnieuw gevraagd hoe u in België politiek actief bent geworden, en welke elementen u er toe hebben aangezet politiek actief te worden, en u tevens herinnerd aan de vaststelling dat u in het kader van uw vorige asielaanvragen steeds stelde niet politiek actief te zijn, verklaarde u vaagweg dat u vroeger de mogelijkheid niet had om deel te nemen, daar u alleenstaand was en voor uw kinderen moest zorgen (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Opnieuw gevraagd waar uw huidige inzet plots vandaan komt, verklaarde u – geen antwoord biedend op de u gestelde vraag – dat u contact met 'ze' opnam, en u verteld werd dat mensen van de Oromo-gemeenschap een demonstratie zouden houden. U leerde de organisatie 'Belgische Oromo Gemeenschap' kennen in het kader van een van de demonstraties waaraan u in de loop van het jaar 2016 deelnam. Gevraagd waarom u toen geen lid werd, maar wachtte tot januari 2017 [nadat uw derde asielaanvraag door het CGVS in overweging genomen werd], verklaarde u enkel dat jullie tegen de Ethiopische regering dienen te protesteren, daar ze mensen martelen en gevangen zetten. Opnieuw gevraagd hoe u er toe kwam om politiek actief te worden, en wat u ertoe bewoog deel te nemen aan protesten te België, en gevraagd dat wat meer uit te leggen – gezien u voorheen steeds verklaarde niet politiek actief te zijn – verwees u, wederom geen antwoord biedend op de vraag van waar uw plotse politiek activisme komt – naar het asielrelaas dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag uiteenzette, namelijk dat uw broer in de gevangenis zou zitten, u zelf ook in de gevangenis gezeten zou hebben gedurende 15 dagen, u vindt dat gevangenen vrijgelaten moeten worden, mensen die uit hun huis gezet geworden moeten kunnen terugkeren, en het vermoorden van kinderen gestopt moet worden (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). U ter bevestiging gevraagd of u Ethiopië verliet in het jaar 2003, antwoordde u bevestigend.

U erop gewezen dat u in het kader van uw tweede asielaanvraag nog verklaarde dat u helemaal niet politiek actief bent sinds u in België bent (zie 'Verklaring Meervoudige Asielaanvraag', punt 16 – tweede asielaanvraag), en opnieuw gevraagd wanneer en hoe uw politiek activisme dan begon, verklaarde u – opnieuw geen antwoord biedend op de u gestelde vraag, en niet ingaand op de vraag om het door u beweerde politieke activisme te duiden, dat er in Ethiopië mensen gedood werden bij het religieuze feest 'Irreecha', u ertegen protesteert en vindt dat alle gevangenen moeten worden vrijgelaten, en dat uw deelname aan politieke activiteiten niet op kennis gebaseerd is, maar wel omdat u graag wilt deelnemen. Gevraagd of u er zich dan, voorafgaand aan 2016, niet van bewust was dat leden van de Oromo-etnie onderdrukt en opgesloten werden, verklaarde u dat u er wel van bewust was, maar u toen een tweede negatieve beslissing ontving. Gevraagd hoe u aan de foto's komt [waarop u te zien valt, deelnemend aan een betoging te Brussel] die u neerlegde in het kader van onderhavige derde asielaanvraag, antwoordde u dat u deze van de sociaalnetwerksite Facebook haalde (zie gehoorverslag CGVS, p. 14), van de facebookpagina van een zekere S., een persoon die u leerde kennen in het kader van de protesten waaraan u deelnam. U verklaarde dat alle van de door u neergelegde foto's, van de facebookpagina van deze persoon komen. Gevraagd of er, naast deze foto's, nog andere foto's bestaan waarop u te zien bent op deze betoging, antwoordde u bevestigend, en verklaarde u dat u uzelf ook zag op een nieuwsuitzending van de televisiezender 'ESAT' maar u die foto's niet kon terugvinden (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). Gevraagd of de Ethiopische autoriteiten op de hoogte zijn van uw deelname aan protesten in België, antwoordde u het niet te weten – een opmerkelijke verklaring, gezien u tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, alwaar u uw derde asielaanvraag indiende, nog verklaarde dat de Ethiopische autoriteiten wél op de hoogte zijn, en u daar zeker van bent (zie 'Verklaring Meervoudige aanvraag', punt 16 – derde asielaanvraag). U hierop gewezen, verklaarde u zulks niet te hebben gezegd, en er gezegd te hebben dat u niet weet of de Ethiopische autoriteiten al dan niet op de hoogte zijn.

Het dient vastgesteld dat u er geenszins in slaagt te duiden hoe het komt dat u zich op heden politiek engageert, hetgeen ernstige twijfels oproept bij de oprechtheid en ernst van uw huidig engagement. U verklaarde in het kader van uw eerste asielaanvraag geen lid te zijn van een politieke partij, noch sympathisante te zijn van enige politieke partij –of beweging, en helemaal niets van politiek te weten (zie gehoorverslag CGVS d.d. 04/02/2014, p. 12 en 20). De vraag kan dan ook gesteld worden in hoeverre de door u aangehaalde (politieke) manifestaties in België al dan niet van enig opportunisme getuigen, daar ze geen verderzetting van activiteiten tegen het regime in Ethiopië zijn. Verder dient de vraag gesteld te worden op welke manier de Ethiopische autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw beweerde manifestaties in België, laat staan dat de Ethiopische autoriteiten u zouden viseren of vervolgen bij terugkeer naar Ethiopië omwille van uw activiteiten in loco. Zelf stelde u niet te weten of de Ethiopische autoriteiten überhaupt op de hoogte zijn. Bij de beoordeling van elementen, in het kader van een asielaanvraag, die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland, is de reële kans op vervolging en de ernst van die vervolging, in het geval van terugkeer, van cruciaal belang. Hierbij moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een politieke/dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden, is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor ieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden.

Wat betreft de situatie in Ethiopië in het algemeen blijkt, uit de bronnen waarover het CGVS beschikt (zie administratief dossier), niet dat er in Ethiopië een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. De huidige situatie in Ethiopië, is niet van aard om tot het bestaan van een dergelijke uitzonderlijke situatie te concluderen.

Wat betreft de door u aangehaalde vrees dat uw dochters besneden zouden worden, in het geval van een terugkeer naar Ethiopië (zie gehoorverslag CGVS, p. 6) – een vrees die u eveneens in het kader van uw eerste als in het kader van uw tweede asielaanvraag aanhaalde – dient vastgesteld dat deze reeds uitgebreid besproken en beoordeeld werd in de beslissing naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag, en deze beoordeling gevolgd werd door de RvV, waar u een beroep indiende tegen de beslissing vanwege het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag. De vaststelling dat u deze vrees herhaalt in het kader van uw derde asielaanvraag, weet deze voorgaande vaststellingen niet te wijzigen.

U verklaarde tevens dat u, in het geval van terugkeer naar Ethiopië, uitgehuwelijkt zou worden (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Gevraagd met wie u dan zou moeten huwen, antwoordde u het niet te weten en verklaarde u dat uw familie wel iemand zal zoeken, en u nadien zullen dwingen te huwen met deze. Gevraagd hoe u daar zo zeker van bent – uw verklaringen in gedachte dat u, sinds uw vertrek uit Ethiopië in het jaar 2003, enkel contact heeft gehad met uw vader, een contact dat een jaar en drie maanden geleden ophield – bood u geen antwoord op de u gestelde vraag, en verklaarde u dan weer te vrezen dat uw kinderen van u zouden afgenomen worden in het geval van terugkeer naar Ethiopië. U erop gewezen dat u reeds lang niets meer van uw familie vernomen heeft, en gesteld dat ze u misschien wel met rust zouden laten en u niet zouden dwingen te huwen, negeerde u deze vaststelling en herhaalde u opnieuw uw vrees voor de Ethiopische autoriteiten. **Gegeven deze verklaringen, dient vastgesteld dat de door u geopperde vrees voor gedwongen uithuwelijking, geenszins gegrond is en enkel uitgaan van vage veronderstellingen uwentwege.**

U legde verder een brief van het ziekenhuis 'Sunt-Trudo' neer, waaruit blijkt dat u een hersteloperatie onderging, om uw besnijdenis operatief te corrigeren. Gevraagd of u enige vrees koestert ten aanzien van Ethiopië, ten gevolge van uw hersteloperatie, verklaarde u enkel dat u het niet zou kunnen vertellen aan andere mensen (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). Gevraagd waarom niet, antwoordde u dat u beschaamd zou zijn, en uw traditie u ook vereist om beschaamd te zijn. Gevraagd wat zou gebeuren indien familieleden van u erachter zouden komen, antwoordde u dat ze u zouden uitsluiten, en u als een onbeleefd persoon zouden beschouwen. Op geen enkel moment maakte u toen gewag van enige vrees voor herbesnijdenis. De advocaat die u tijdens het gehoor voor het CGVS bijstond, merkte aan het einde van het gehoor op dat, gezien de vaststelling dat u een hersteloperatie onderging, er een risico bestaat op herbesnijdenis, en stelde ook dat, gezien u verplicht zou worden opnieuw te huwen, dit de kans op een nieuwe besnijdenis vergroot (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). Er werd u, op vraag van uw advocaat, opnieuw gevraagd of het feit dat u een hersteloperatie onderging, een probleem zou kunnen veroorzaken in het geval u naar Ethiopië zou terugkeren, waarop u verklaarde dat ze u als 'minderwaardig' zouden zien, en herhaalde u uw vrees dat uw kinderen besneden zouden worden, en stelde u dat uw [op heden enkel fictieve] aanstaande man u ook zou kunnen slaan en mishandelen (zie gehoorverslag CGVS, p. 21). U tenslotte letterlijk gevraagd of er ook een risico op herbesnijdenis zou kunnen zijn, antwoordde u ten slotte "ja, dat kan ook, ze kunnen dat vragen omdat ik geopereerd ben". **Het dient vastgesteld dat het feit dat u op geen enkel moment spontaan zelf gewag maakt van deze vrees, wanneer u gevraagd wordt of het feit dat u een hersteloperatie onderging, enig probleem zou kunnen veroorzaken in geval van terugkeer naar Ethiopië, en ten slotte – wanneer u letterlijk gevraagd wordt naar een eventueel risico op herbesnijdenis - enkel stelt dat men u zoiets zou kunnen vragen, er geenszins op wijst dat u in geval van een terugkeer naar Ethiopië, tegen uw wil in, opnieuw besneden zouden worden. De vaststelling dat u voorts verklaarde dat u, in het geval u naar Ethiopië zou terugkeren, zelf contact zou opnemen met uw familieleden – van wie u beweerdelijk vreest dat ze uw dochters zouden laten besnijden en u tegen uw wil zouden uithuwelijken, en opnieuw besnijden – doet voorts verder ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid en ernst van deze door u geopperde vrees. U gevraagd of u, gezien de door u geopperde vrees, niet zou verkiezen om uw familie net niet te contacteren, gezien u ervan overtuigd zou zijn dat ze u en uw kinderen zullen besnijden en u tot een huwelijk zouden dwingen, verklaarde u – vaagweg, en geenszins blijk gevend van het oprecht koesteren van een vrees voor besnijdenis en uithuwelijking – dat het normaal is dat u uw familie zou contacteren, 'voor de kinderen en het verdere leven', maar u, alsook uw kinderen daardoor dan ook vrezen het risico te lopen te worden besneden.**

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, in aanmerking genomen kan worden, of dat u, bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong, een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen.

De door u, in het kader van uw asielaanvraag, neergelegde documenten, wijzigen bovenstaande vaststellingen niet.

Wat betreft de door u neergelegde medische attesten die aangeven dat uw dochters niet besneden zijn, de lidkaarten van de organisatie 'GAMS Belgique' van u en uw twee dochters, alsook de door u, bij de organisatie 'GAMS Belgique' ondertekende verklaring op eer, dient vastgesteld dat deze documenten bovenstaande vaststellingen, en de vaststellingen gemaakt in uw eerste asielaanvraag, niet weten te wijzigen. De door u neergelegde brief van het ziekenhuis, waaruit blijkt dat u een hersteloperatie onderging, werd hierboven reeds besproken, en weet bovenstaande vaststellingen dan ook niet te wijzigen. Wat betreft de door u neergelegde foto's, ter ondersteuning van uw aanwezigheid op een demonstratie te Brussel tegen de Ethiopische overheid, dient eveneens vastgesteld dat deze hierboven reeds besproken werden, en deze bovenstaande vaststellingen niet weten te wijzigen. Wat betreft de door u neergelegde brief d.d. 18/09/2017, vanwege de organisatie 'Belgische Oromo Gemeenschap', dient vastgesteld dat hierin wordt bevestigd dat u zich in de loop van januari 2017 bij deze gemeenschap aansloot. Voor het overige wordt enkel meegedeeld dat u lid bent van de gemeenschap en u bereid bent gelijk welke taak uit te voeren die aan u, in het kader van de bijeenkomsten van deze gemeenschap, worden toevertrouwd. Dit verandert evenwel niets aan bovenstaande vaststellingen. De, in deze brief, gemaakte bewering dat het loutere feit te behoren tot de etnie Oromo, op zichzelf reeds als een misdaad zou worden gezien door de Ethiopische overheid, kan evenwel allerm minst bijgetreden worden – dit blijkt immers niet uit de informatie waarover het CGVS beschikt, noch bracht u enige informatie aan die een dergelijke, verregaande, bewering zou weten te ondersteunen. Wat betreft het door u neergelegde krantenartikel, waaruit blijkt dat u door een zekere E.V.D. opvang gekregen heeft in zijn huis, is niet relevant in het kader van het onderzoek van uw asielaanvraag. Wat betreft het door u neergelegde attest van het Rode Kruis betreffende uw vader, alsook wat betreft de door u neergelegde convocatie op uw naam vanwege de Ethiopische politiediensten, dient vastgesteld dat u deze reeds neerlegde in het kader van uw tweede asielaanvraag. Omtrent de door u neergelegde convocatie vanwege de Ethiopische politiediensten, dient tevens opgemerkt te worden dat u hieromtrent tegenstrijdige verklaringen aflegde – immers: in het kader van uw tweede asielaanvraag verklaarde u dat u deze convocatie zelf gekregen zou hebben vanwege een politieagent te Addis Ababa, en u deze brief nadien zelf meenam bij uw vertrek uit Ethiopië (zie 'Verklaring Meervoudige Aanvraag', punt 17 – tweede asielaanvraag). In het kader van onderhavige derde asielaanvraag verklaarde u dan weer dat deze brief werd afgegeven nadat u Ethiopië verliet, en deze door uw huisbazin opgestuurd werd wanneer u zich te Libanon bevond (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). U hierop gewezen, ontkende u zonder meer dat u in het kader van uw tweede asielaanvraag verklaarde deze brief zelf te hebben ontvangen (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). Gevraagd waarom u in het kader van uw eerste asielaanvraag op geen enkel moment vermeldde te zijn geconvoceerd door de politie te Addis Ababa, en geen enkele melding maakte van deze convocatiebrief, verklaarde u – de gemaakte vaststellingen opnieuw simpelweg ontkennend – dat u dit toen wel vermeldde [hetgeen evenwel geenszins blijkt]. Bovenstaande wijzigende en tegenstrijdige verklaringen doen enkel verder ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw, reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag ongeloofwaardig bevonden, geopperde asielrelaas. **C. Conclusie** Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 30 oktober 2017 een schending aan van "artikel 48/3 -4 van de Vreemdelingenwet ; Schending van het art. 62 van de Vreemdelingenwet - schending van de materiële motiveringsverplichting ; Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; Schending van de zorgvuldigheidsverplichting ; Schending van het redelijkheidsbeginsel."

Verzoekster verklaart evenwel duidelijk dat zij vroeger niet kon deelnemen aan enige politieke activiteiten, daar haar kinderen nog jong waren, zij een alleenstaande moeder was en niet kon rekenen op de hulp van anderen. Verzoekster legt uit dat de kinderen van verzoekster nu wat ouder zijn, waardoor zij meer tijd kreeg om zich te ontplooien en interesse kreeg in de politieke situatie van haar herkomstland. Het verzoekschrift herinnert eraan dat haar vader en broer in het herkomstland steeds politiek actief geweest zijn, waardoor het niet verwonderlijk is dat verzoekster dezelfde interesse deelt.

Zij nam om deze reden deel aan politieke demonstraties in België. Hierbij kon zij haar ongenoegen uiten met betrekking tot de onveilige situatie in haar land en met de willekeurige opsluitingen, waar haar broer en zijzelf beiden slachtoffer van geworden zijn.

Verzoekster legt tijdens het interview verschillende foto's neer waarop zij duidelijk herkenbaar staat, tijdens de demonstratie. Dit evenement werd volgens verzoekster ook gevolgd door de nationale en internationale pers. Zij geeft aan dat fragmenten van de demonstratie werden uitgezonden via het televisiekanaal ESAT.

Het verzoekschrift betoogt dat er moeilijk kan ontkend worden dat een overheid op de hoogte is van wat er in andere landen gebeurd aangaande de binnenlandse situatie. Er kan dan ook logischerwijze worden van uitgegaan dat de Ethiopische overheid minstens op de hoogte is van de betogingen in België, waardoor er een zekere kans is dat verzoekster op de beelden die hierover circuleren te herkennen valt.

Verzoekster vreest dat haar dochters bij terugkeer naar Ethiopië besneden zouden worden.

Waar de Commissaris-generaal niet geloofde dat de dochters in de juiste leeftijdscategorie vielen om dit risico te lopen en dat verzoeksters eerste dochter overleed aan de gevolgen van de besnijdenis op 3 maand oude leeftijd, verwijst verzoekster naar het algemeen ambtsbericht aangaande Ethiopië 2013 en *"Country Reports on Human Rights Practices for 2016 - Ethiopia van de United States Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor"*.

Hieruit kan volgens verzoekster worden vastgesteld dat het zeer kort door de bocht was van het Commissariaat-generaal en eerder de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om te stellen dat verzoeksters verhaal ongeloofwaardig was wat met betrekking tot de dood van haar baby ten gevolge van de besnijdenis. Dit element kan niet langer ontkend worden.

Het verzoekschrift betoogt dat dit tegelijkertijd de ernst aantoonde van het risico op besnijdenis van haar dochters, temeer er in het ambtsbericht staat te lezen dat de besnijdenis ook gerelateerd is aan de leeftijd waarop een vrouw huwt, hetgeen wil zeggen dat haar dochters nog steeds kunnen besneden worden.

Het verzoekschrift haalt verder aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opmerkte dat het merkwaardig was dat verzoekster haar eigen besnijdenis niet aanhaalde bij het eerste gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Nochtans is zij besneden en is dit een objectief feit. Evenwel wil verzoekster opmerken dat het gegeven dat zij besneden was van uit haar oogpunt een quasi natuurlijk / cultureel gegeven was, dat zij, alsook veel andere vrouwen besneden zijn en dat zij er niet steeds bij stilstaan dat dit een feit is dat niet toegelaten is en niet menselijk is. Die bewustwording is geen vanzelfsprekend gegeven. Ook bij veel Afrikaanse mannen leeft nog steeds de gedachte dat enkel een besneden vrouw een goede vrouw kan zijn.

Het feit dat de verzoekster besneden is valt bovendien door tegenpartij moeilijk te ontkennen aangezien verzoekster ondertussen werd geopereerd om de besnijdenis te herstellen en hiervan documenten van het ziekenhuis kan voorleggen. Het verzoekschrift betoogt dat er dus een reëel risico op herbesnijdenis is in hoofde van verzoekster bij een terugkeer naar Ethiopië. Het risico op herbesnijdenis kadert ook binnen het verhaal dat verzoekster opnieuw gedwongen kan uitgehuwelijkt worden indien zij terugkeert naar Ethiopië. Verzoekster is zeer bang dat zij zal gedwongen worden door haar familie om opnieuw te trouwen. Een eis dat door haar toekomstige echtgenoot dan kan gesteld worden is de herbesnijdenis. Besnijdenis is in Ethiopië bovendien een zeer wijd verspreid en algemeen 'cultureel' gegeven, wat ook bevestigd wordt in het algemeen ambtsbericht aangaande Ethiopië 2013.

Waar het Commissariaat-generaal ervan uit gaat dat verzoekster haar dochters kan beschermen tegen een besnijdenis in het land van herkomst, stelt verzoekster dat zij met deze redenering niet akkoord kan gaan, nu de weerstand van de moeder tegen de besnijdenis van haar kinderen immers wordt aanzien als verraad en insubordinatie ten aanzien van de familie en de traditie in de regio. Het verzoekschrift voert verder aan: *"Er komt dus veel druk te liggen op de moeder wat betreft deze beslissing. De verzoekster gaf ook aan dat zij haar familie niet uit de weg kan gaan bij terugkeer naar Ethiopië. Op dit vlak sluit de Commissaris-generaal al te gemakkelijk de ogen door te stellen dat de verzoekster geen intern vestigingsalternatief overweegt in het land van herkomst, weg van haar familie. Ook hier verliest de Commissaris-generaal de familiaal-culturele context uit het oog. Zolang de verzoekster in Europa is kan zij gemakkelijk de familiale en culturele druk ontwijken. In Ethiopië zal zij dit niet kunnen."*

Als het werkelijk zo gemakkelijk was als de Commissaris-generaal laat uitschijnen, dat alles afhangt van de pure wil van een individu, dan was de besnijdenis al lang de wereld uitgeroeid. Genitale verminking wordt in de wet wel strafbaar gesteld, doch effectieve straffen komen weinig voor, waardoor ook niet op de bescherming van de overheid kan gerekend worden. Dit wordt ook bevestigd in het algemeen ambtsbericht aangaande Ethiopië 2013”.

Het verzoekschrift voert aan dat het niet verder ingrijpen van de overheid in verband met de genitale verminking bij vrouwen nogmaals bevestigd wordt in de *“Country Reports on Human Rights Practices for 2016 – Ethiopia”* van de United States Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor.

Waar verweerder stelt dat het merkwaardig is dat verzoekster terug contact zou opnemen met haar familie indien zij zou moeten terugkeren naar Ethiopië, betoogt verzoekster dat zij, indien zij zou moeten terugkeren naar Ethiopië, een alleenstaande vrouw met twee kleine kinderen, dochters daarenboven, zou zijn. Zij kan op geen enkele hulp rekenen indien zij geen contact opneemt met haar familie. Zij geeft ook aan dat wanneer zij dit zou doen, de familie haar kan dwingen om de hertrouwen, wat een reëel risico met zich mee brengt op herbesnijdenis.

In deze zaak mag het bijzonder kwetsbaar profiel van verzoekster niet uit het oog verloren worden. Om te beginnen stelt het verzoekschrift dat dient rekening gehouden te worden met het feit dat verzoekster een alleenstaande vrouw is, die zorg moet dragen voor twee jonge dochters. Verder mag het Commissariaat-generaal niet vergeten dat verzoekster haar land van herkomst reeds meer dan 10 jaar gelegen heeft verlaten en sindsdien ook niet is teruggekeerd. Verzoekster vertrok immers reeds in 2003 uit Ethiopië en leefde achtereenvolgens in Libanon en Griekenland. Het verzoekschrift voert aan dat er van verzoekster niet zomaar verwacht kan worden dat zij na dergelijk lange afwezigheid er onmiddellijk in zal slagen om de draad terug op te nemen, en economisch op eigen benen te staan. Verzoeksters banden met het land van herkomst zijn door deze jarenlange afwezigheid op zijn minst verwaterd, dan wel in grote mate verbroken. Daarnaast staat het volgens het verzoekschrift vast dat verzoekster door haar omgeving en familie zelf werd onderworpen aan vrouwenbesnijdenis. Uit hetgeen reeds werd uiteengezet kan afgeleid worden dat verzoekster haar dochters niet zelf kan beschermen tegen besnijdenis. Verder is het correct dat vrouwenbesnijdenis bij wet verboden is in Ethiopië. Dit volstaat echter niet om te concluderen dat verzoekster en haar dochters ook effectief door de overheid zullen beschermd worden, hetgeen ook al werd toegelicht.

Verzoekster verzoekt *“de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daarom om de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 29/09/2017 te hervormen en dienvolgens om aan de verzoekster in hoofddorde de status van vluchteling of, in ondergeschikte orde, de status van subsidiaire bescherming toe te kennen, minstens om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug over te maken aan de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met het oog op het uitvoeren van bijkomend onderzoek”.*

2.2. Over de gegrondheid van het beroep

2.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoekster.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3.1. Verzoekster verklaart dat zij bij terugkeer naar Ethiopië zal worden gevisieerd door de Ethiopische autoriteiten omwille van haar deelname aan betogingen tegen de Ethiopische overheid in België. Tevens haalt verzoekster aan te vrezen dat haar dochters in Ethiopië zouden besneden worden, alsook dat zij vreest zelf te worden uitgehuwelijkt en herbesneden.

2.3.2. De Raad stelt met het CGVS vast dat verzoekster zich deels beroept op dezelfde elementen als bij haar eerdere asielaanvragen die reeds ongeloofwaardig werden bevonden.

2.3.3. Waar verzoekster aanhaalt te vrezen dat haar dochters zouden besneden worden bij terugkeer naar Ethiopië, werd dit reeds ongeloofwaardig bevonden in de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van de commissaris-generaal van 1 april 2014 in het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag. Bij arrest van 2 september 2014, nr. 128 537 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in beroep inzake verzoeksters eerste asielaanvraag als volgt:

“Verzoekster beroept zich op een vrees voor een besnijdenis van haar dochtertjes. De geloofwaardigheid en de ernst van deze vrees worden echter op fundamentele wijze ondermijnd doordat zij hiervan in de vragenlijst van het CGVS nergens melding maakte (administratief dossier, stuk 17, vragenlijst). Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielpprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoekster de vrees voor een besnijdenis van haar dochtertjes hierin zou hebben vermeld indien zij zulke vrees daadwerkelijk koesterde.

De geloofwaardigheid van verzoeksters vrees voor een besnijdenis van haar dochtertjes wordt nog verder ondermijnd doordat zij niet wist wat de wet in Ethiopië zegt over FGM en niet kon aangeven of FGM er toegelaten of verboden is (administratief dossier, stuk 5, p.29). Indien zij een vrees koesterde dat haar dochtertjes zouden worden besneden, kon redelijkerwijze worden verwacht dat zij zich hierover zou hebben geïnformeerd.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing op basis van de hierin aangehaalde verklaringen en informatie met recht gemotiveerd:

“U verklaarde dat u niet wilt dat uw kinderen meemaken wat u meemaakte, (vrouwen)besnijdenis traditie is in Ethiopië, u bang bent van uw nonkel langs vaderszijde, en uw dochters, in het geval ze niet besneden zouden worden, vermeden zullen worden (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Gevraagd of, indien u in Addis Abeba zou wonen, u niet zelf de beslissing zou kunnen nemen, antwoordde u dat u in Addis Abeba de politie vreest [waarmee u verwijst naar uw, hierboven evenwel ongeloofwaardig bevonden, arrestatie en detentie]. Gevraagd waarom, indien u in Addis Abeba zou wonen en er geen problemen zou hebben met de politie, u de besnijdenis van uw dochters niet zou kunnen tegenhouden, antwoordde u vaagweg dat u er in contact zou staan met uw familie (hoewel u, zoals hierboven vermeld, verklaarde dat u niemand had in Addis Abeba), het er traditioneel aanvaard is, en uw dochters door niemand aanvaard zouden worden indien ze niet besneden zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.29). U geconfronteerd met de vaststelling dat er in Addis Abeba toch veel vrouwen niet besneden zijn, antwoordde u het niet te weten, dat u besneden bent, en u meent dat iedereen besneden is. Gevraagd of u weet wat de wet in Ethiopië zegt over het gebruik van vrouwenbesnijdenis, antwoordde u het niet te weten, noch te weten of het al dan niet is toegelaten.

Het dient evenwel vastgesteld dat deze door u geopperde vrees dermate vaag is, gezien u niet concreet weet aan te geven wie druk op u zou leggen opdat uw dochters besneden zouden worden, en dat uw verklaringen wat betreft de sociale uitsluiting die een normaal leven voor uw dochters onmogelijk zou maken, niet weten te overtuigen. Immers, uit de beschikbare informatie (Zie "Country Profile: FGM in Ethiopia" dd. oktober 2013, toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat, hoewel het gebruik van 'Female Genital Mutilation' (verder FGM) problematisch en wijdverspreid is in Ethiopië, FGM bij wet verboden is in Ethiopië, er vooruitgang wordt geboekt in de strijd tegen het gebruik, de houding ten aanzien van FGM in Ethiopië aan het wijzigen is (zo zou de steun voor FGM tussen de jaren 2000 en 2005 gehalveerd zijn), en het gebruik van FGM dalend is. Daar waar het percentage van besneden meisjes jonger dan 15 jaar, in heel Ethiopië, in het jaar 2000 51,9% bedroeg, daalde dit percentage in het jaar 2005 tot 37,7% en in het jaar 2011 tot 23%. Voorts blijkt dat de problematiek groter is in rurale gebieden, dan in stedelijke centra, en dat het percentage van besneden meisjes jonger dan 15 jaar in de regio Addis Abeba, in het jaar 2011, 9,2% bedroeg, daar waar dat in het jaar 2005 nog 25,1% was, en in het jaar 2000 39,8% - hetgeen duidt op een significante, dalende trend. Er wordt eveneens vermeld dat er in Ethiopië meer dan 82 lokale en internationale organisaties werkzaam zijn ter uitroeiing van FGM – voornamelijk in stedelijke gebieden – en dat de Ethiopische overheid een gunstig wettelijk kader, en beleidsklimaat, verzekerde. Gegeven deze vaststellingen, dient opgemerkt dat uw verklaringen wat betreft de onmogelijkheid een normaal sociaal leven te kunnen leiden in Ethiopië, indien men als vrouw onbesneden is, niet overtuigen. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat de door u geuite vrees voor besnijdenis van uw dochters, gegrond is, en u dit niet zou kunnen tegenhouden."

Deze motivering vindt overigens bevestiging in de informatie die verzoekster bij het verzoekschrift voegt. Ook uit deze informatie blijkt duidelijk dat zich in Ethiopië een gevoelige daling voordeed in de prevalentie van FGM, dat FGM – hoewel dit weinig veroordelingen tot gevolg heeft – wettelijk strafbaar is, dat de overheid actieve ontradingscampagnes voert en dat het probleem van FGM in de steden kleiner is.

In zoverre verzoekster om voormelde motivering te ontkrachten in onderhavig verzoekschrift de nadruk vestigt op haar etnie als Oromo, beweert dat de prevalentiegraad van FGM binnen deze etnie zoals in 2005 nog steeds 88 procent zou zijn en poneert dat zij daardoor een objectief risico op vervolging loopt, dient te worden opgemerkt dat zij in dit betoog niet kan worden gevolgd.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de prevalentiegraad van FGM bij de Oromo, in tegenstelling met wat verzoekster voorhoudt, weldegelijk en net als in de rest van Ethiopië significant is gedaald. Uit de informatie in het dossier blijkt immers dat zich een significante daling in de prevalentie van FGM voordeed in geheel Ethiopië, daar waar deze voor meisjes onder de vijftien jaar in 2000, 2005 en 2011 respectievelijk 51,9%, 37,7% en 23% bedroeg. Tevens blijkt hieruit dat deze daling zich in alle regio's voordeed. Inzake de regio Oromiya, waar de Oromo-etnie geconcentreerd is, blijkt in dit kader dat de prevalentie van FGM bij meisjes onder de vijftien jaar daalde van 43,2% in 2000 naar 34,9% in 2005 en 17,3% in 2011. Dat de daling ook bij de Oromo plaatsvond blijkt eveneens duidelijk uit de cijfers van EGLDAM in de landeninformatie. Hieruit blijkt dat het totale aantal besneden vrouwen bij de Oromo daalde van meer dan 80% in 1997 naar 58,5% in 2007 (administratief dossier, stuk 17: landeninformatie, Country Profile: FGM in Ethiopia van oktober 2013, p.19-20, 41-43). De loutere verwijzing naar de situatie inzake FGM bij de Oromo in Ethiopië kan dan ook niet volstaan om aan te tonen dat verzoeksters dochters bij een eventuele terugkeer dreigen te worden vervolgd.

Daarenboven blijkt uit verzoeksters verklaringen dat haar band met de Oromo-gemeenschap uitermate beperkt is en dat het gegeven dat zij Oromo is geen grote rol speelde in haar leven. Zij woonde van haar achtste en tot in 2002 in Addis Abeba en liep daar ook school. Verder spreekt zij geen Oromo omdat haar ouders Amhaars spraken sedert zij als kind opgroeide in Addis Abeba. Voorts had zij moeite om Ambo, haar dorp van oorsprong, te situeren in Ethiopië in het algemeen en in Oromiya in het bijzonder, kon zij de hoofdstad van de Oromiya-regio niet geven, kende zij de naam van de traditionele godsdienst bij de Oromo niet en kon zij de festivals van de Oromo niet geven (ibid., p.4, 6-7, 22-23, 28). Bijgevolg kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeksters familie niet dermate op de Oromo-tradities gericht is dat zij haar dochtertjes zou willen laten besnijden.

Verzoekster verwees bij het CGVS bovendien zelf niet naar het feit dat haar etnie een grote rol speelde voor haar vrees. Zij stelde er, wanneer gevraagd werd waarom het een probleem zou zijn indien zij in Addis Abeba zou wonen aangezien daar veel vrouwen niet besneden zijn, immers gewoonweg het niet te weten, zelf besneden te zijn en te denken dat iedereen besneden was (ibid., p.14, 29). Bijgevolg kan bezwaarlijk worden geloofd dat verzoekster, zoals zij heden laat uitschijnen, louter op basis van haar etnie problemen zou krijgen indien zij in Addis Abeba zou wonen; derhalve slaagt zij er niet in de voormelde motivering te ontkrachten."

2.3.4. Verzoekster diende tegen bovenstaand arrest tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Gelet dat het desbetreffende arrest niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten, moet deze als vaststaand worden beschouwd.

2.3.5. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). De Raad mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekster betreft, kan worden vastgesteld dat er geen nieuw element aanwezig is die een ander licht werpen op de asielmotieven van de eerdere asielaanvraag en aldus van de beoordeling ervan. Immers de argumentatie in het huidig verzoekschrift, waarbij dieper wordt ingegaan op verzoeksters vrees dat haar dochters zouden besneden worden bij terugkeer naar Ethiopië, laat niet toe haar eerdere verklaringen in een ander licht te plaatsen.

2.3.6. Verzoekster blijft louter volharden in het verzoekschrift in haar beweringen dat haar dochters zullen besneden worden ingeval van terugkeer naar Ethiopië, doch brengt geen elementen aan die een ander licht werpen op de asielmotieven van de eerdere asielaanvraag. Waar verzoekster in het verzoekschrift het algemeen ambtsbericht van 2013 en *“Country Reports on Human Rights Practices for 2016 – Ethiopia”* van de United States Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor aanhaalt, merkt de Raad op dat verzoekster steeds naar passages uit deze rapporten verwijst, doch deze niet in zijn geheel neerlegt, zodat de Raad niet kan verifiëren of de informatie correct wordt aangevoerd, noch kennis kan nemen van de andere bevindingen en globale conclusies. Hoe dan ook volstaat het niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hiertoe in gebreke, nu zij haar vrees voor de besnijdenis van haar dochters niet aannemelijk kan maken (en evenmin dat zij zelf zou herbesneden worden, zoals onder zal blijken). De Raad stelt bovendien vast dat verzoekster niet op gedateerde rapporten (van 2013) kan steunen om andersluidende recentere informatie toegevoegd aan het administratief dossier, te ontkrachten.

2.3.7. Waar verzoekster aanhaalt dat zij zal uitgehuwelijkt worden ingeval van terugkeer naar Ethiopië (*“Als ik in Addis Ababa zou wonen, ze zouden kinderen afnemen van mij en ik zou met iemand moeten trouwen. Dan worden mijn kinderen besneden, zoals iedereen.”*, gehoorverslag van het CGVS van 20 september 2017 (hierna: CGVS-verslag), p. 7), merkt de Raad op dat zij er niet in slaagt deze bewering ook maar minimaal te concretiseren. Nog daargelaten dat een gearrangeerd huwelijk niet noodzakelijk een gedwongen huwelijk is, kan verzoekster niet aangeven met wie zij dan zou trouwen, doch stelt zij vaagweg, *“Ik ken niemand. Maar de familie zal iemand zoeken, en ze zullen me dwingen met die persoon te trouwen”* (CGVS-verslag, p. 7). Deze uitleg is niet enkel geheel vreemd aan verzoeksters bewering bij haar eerste asielaanvraag (die ongeloofwaardig werd bevonden), in Ethiopië reeds te zijn uitgehuwelijkt. Bovendien kan niet worden ingezien – noch licht verzoekster toe (CGVS-verslag, p. 7) – hoe verzoekster hier zo zeker van kan zijn, nu zij reeds in 2003 vertrok uit Ethiopië en sinds juli 2016 geen contact meer heeft met haar familie in Ethiopië (CGVS-verslag, p. 6). De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeksters aangehaalde vrees voor uithuwelijking (opnieuw) louter gebaseerd is op vage hypotheses en niet aannemelijk is.

2.3.8. Waar het verzoekschrift betoogt dat er een reëel risico op herbesnijdenis is in hoofde van verzoekster bij een terugkeer naar Ethiopië, ook in het kader van haar (onaannemelijk bevonden) uithuwelijking, wordt in de bestreden beslissing op basis van de hierin aangehaalde verklaringen met recht gemotiveerd: *“U legde verder een brief van het ziekenhuis ‘Sunt-Trudo’ neer, waaruit blijkt dat u een hersteloperatie onderging, om uw besnijdenis operatief te corrigeren. Gevraagd of u enige vrees koestert ten aanzien van Ethiopië, ten gevolge van uw hersteloperatie, verklaarde u enkel dat u het niet zou kunnen vertellen aan andere mensen (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). Gevraagd waarom niet, antwoordde u dat u beschaamd zou zijn, en uw traditie u ook vereist om beschaamd te zijn. Gevraagd wat zou gebeuren indien familieleden van u erachter zouden komen, antwoordde u dat ze u zouden uitsluiten, en u als een onbeleefd persoon zouden beschouwen. Op geen enkel moment maakte u toen gewag van enige vrees voor herbesnijdenis.*

De advocaat die u tijdens het gehoor voor het CGVS bijstond, merkte aan het einde van het gehoor op dat, gezien de vaststelling dat u een hersteloperatie onderging, er een risico bestaat op herbesnijdenis, en stelde ook dat, gezien u verplicht zou worden opnieuw te huwen, dit de kans op een nieuwe besnijdenis vergroot (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). Er werd u, op vraag van uw advocaat, opnieuw gevraagd of het feit dat u een hersteloperatie onderging, een probleem zou kunnen veroorzaken in het geval u naar Ethiopië zou terugkeren, waarop u verklaarde dat ze u als 'minderwaardig' zouden zien, en herhaalde u uw vrees dat uw kinderen besneden zouden worden, en stelde u dat uw [op heden enkel fictieve] aanstaande man u ook zou kunnen slaan en mishandelen (zie gehoorverslag CGVS, p. 21). U tenslotte letterlijk gevraagd of er ook een risico op herbesnijdenis zou kunnen zijn, antwoordde u ten slotte "ja, dat kan ook, ze kunnen dat vragen omdat ik geopereerd ben". Het dient vastgesteld dat het feit dat u op geen enkel moment spontaan zelf gewag maakt van deze vrees, wanneer u gevraagd wordt of het feit dat u een hersteloperatie onderging, enig probleem zou kunnen veroorzaken in geval van terugkeer naar Ethiopië, en ten slotte – wanneer u letterlijk gevraagd wordt naar een eventueel risico op herbesnijdenis – enkel stelt dat men u zoiets zou kunnen vragen, er geenszins op wijst dat u in geval van een terugkeer naar Ethiopië, tegen uw wil in, opnieuw besneden zouden worden. De vaststelling dat u voorts verklaarde dat u, in het geval u naar Ethiopië zou terugkeren, zelf contact zou opnemen met uw familieleden – van wie u beweerdelijk vreest dat ze uw dochters zouden laten besnijden en u tegen uw wil zouden uithuwelijken, en opnieuw besnijden – doet voorts verder ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid en ernst van deze door u geopperde vrees. U gevraagd of u, gezien de door u geopperde vrees, niet zou verkiezen om uw familie net niet te contacteren, gezien u ervan overtuigd zou zijn dat ze u en uw kinderen zullen besnijden en u tot een huwelijk zouden dwingen, verklaarde u – vaagweg, en geenszins blijk gevend van het oprecht koesteren van een vrees voor besnijdenis en uithuwelijking – dat het normaal is dat u uw familie zou contacteren, 'voor de kinderen en het verdere leven', maar u, alsook uw kinderen daardoor dan ook vrezen het risico te lopen te worden besneden."

2.3.9. Uit voorgaande blijkt dat verzoekster (en haar advocaat) argumenten aanbrengt die verzoekster niet kan toelichten. De Raad kan dan ook geen geloof hechten aan verzoeksters beweringen dat zij ingeval van terugkeer naar Ethiopië zou worden uitgehuwelijkt door haar familie, noch aan haar vrees voor herbesnijdenis, noch aan haar vrees dat haar dochters besneden zouden worden. Immers in zoverre verzoekster zich steunt op haar gewoontes en tradities, licht ze niet toe waarom deze niet zouden spelen in België nu deze niet gebonden zijn aan landsgrenzen. Hoe dan ook waar verzoekster nog wijst op haar kwetsbaar profiel – een alleenstaande moeder met twee jonge dochters die reeds tien jaar geleden haar land van herkomst heeft verlaten – merkt de Raad op dat verzoekster een volwassen, zelfstandige vrouw is die (elementaire) scholing heeft genoten en er bovendien in slaagde om jarenlang op zelfstandige wijze in Libanon en Griekenland te verblijven, zodat van haar hoe dan ook mag worden verwacht dat zij op zelfstandige wijze in haar eigen land van herkomst kan verblijven (zie vragenlijst CGVS van 17 mei 2013 in het kader van haar eerste asielaanvraag, punt 2.10.a.; zie verklaring DVZ van 15 mei 2013 in het kader van haar eerste asielaanvraag, punt 36).

2.3.10. Verder vreest verzoekster ingeval van terugkeer naar haar land van herkomst geïsoleerd te worden door de Ethiopische autoriteiten omwille van haar deelname in België aan betogingen tegen de Ethiopische overheid (CGVS-verslag, p. 6-7).

2.3.11. Vooreerst dient er op gewezen te worden dat bij asielaanvragen gegrond op activiteiten in het gastland (*réfugié sur place*) er een bijzondere bewijslast geldt, namelijk dat indien een kandidaat-vluchteling niet vervolgd werd in haar land van herkomst, het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs is van een gegronde vrees voor vervolging. De beslissende instantie zal met een grotere dan normale strengheid de aannemelijkheid van de aanvraag beoordelen en verzoekster moet een uitvoerig en coherent relaas brengen van de redenen waarom zij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot haar achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen (UNHCR, "Note on refugee sur place claims, d) Procedural aspects", februari 2004). Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging, de ernst van die vervolging en het verband met de in het Verdrag van Genève vermelde redenen van cruciaal belang. Er moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de handelingen van de betrokkene door de overheden van het land van herkomst, meer bepaald of er aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten kunnen leiden tot de toeschrijving van een dissidente politieke overtuiging door bovenvermelde overheden (UNHCR, "Note on réfugié sur place claims", februari 2004). Daartoe dient in de eerste plaats te worden nagegaan of de overheden van het land van herkomst op de hoogte zijn van de aangehaalde activiteiten (UNHCR, "Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié", Genève, 1992, 96).

2.3.12. Het is echter niet aannemelijk dat verzoekster in het geval van een terugkeer naar Ethiopië problemen zou kennen omwille van het feit dat zij in de loop van het jaar 2016 zou hebben deelgenomen aan demonstraties in Brussel, België en dat zij bepaalde politieke activiteiten zou hebben in België, noch dat de Ethiopische autoriteiten hiervan op de hoogte zouden zijn. Verzoeksters beweerde activiteiten voor de oppositie in Ethiopië, alsook de beweerde opsluiting van haar vader omwille van zijn politieke activiteiten, werden reeds in het kader van haar tweede asielaanvraag ongeloofwaardig bevonden (beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag van de commissaris-generaal van 29 september 2015, waartegen geen beroep werd ingesteld), zodat niet kan worden ingezien dat verzoekster voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Ethiopische autoriteiten stond omwille van haar lidmaatschap en/of politieke activiteiten, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Ethiopische autoriteiten verzoeksters handelingen niet op de voet gevolgd hebben en derhalve niet op de hoogte zijn van haar acties in en vanuit België. Daarenboven kan verzoekster niet aangeven hoe zij er toe kwam om in België opeens te gaan betogen tegen de Ethiopische regering, noch waar haar interesse vandaan kwam (CGVS-verslag, p. 9). Eraan herinnerd door de dossierbehandelaar dat verzoekster in haar vorige asielaanvragen steeds stelde niet politiek actief te zijn in België, stelde verzoekster slechts vaagweg *“Vroeger had ik geen mogelijkheid om deel te nemen, kinderen waren te jong, ik was alleenstand en had niemand.”* (CGVS-verslag, p. 9), wat echter geen verklaring is voor verzoeksters plotse politiek activisme. Immers het hebben van kinderen kan bezwaarlijk ouders verhinderen sociale, politieke of religieuze opvattingen te hebben en te verdedigen. Waar in het verzoekschrift wordt betoogd dat verzoeksters politieke interesse niet verwonderlijk is omdat verzoeksters broer en vader steeds positief actief geweest zijn in Ethiopië, merkt de Raad op dat dit niet noodzakelijk inhoudt dat verzoekster deze interesse deelt wat *in casu* ook het geval was en verzoekster noch in Ethiopië, noch tot recent in België enige politieke activiteit had. Verzoekster is misschien geboren uit Oromo-ouders, doch ze toont geen affiniteit aan met deze herkomst. Verzoekster is bovendien opgegroeid in Addis Abeba, kent het Oromo niet en sprak thuis het Amhara wat bezwaarlijk een teken kan zijn dat de ouders en familie zich bijzonder inlaten met hun Oromo-cultuur (zie RvV 2 september 2014, nr. 128 537).

2.3.13. Verzoekster legt tevens verschillende foto's neer waarop zij beweerdelijk duidelijk herkenbaar staat tijdens de demonstratie, geeft aan dat dit evenement ook gevolgd werd door de nationale en internationale pers en dat fragmenten van de demonstratie werden uitgezonden via het televisiekanaal ESAT. Door de dossierbehandelaar gevraagd naar hoe verzoekster aan deze foto's komt, antwoordde zij dat zij deze van sociale netwerksite Facebook haalde, meer bepaald van de Facebookpagina van een zekere S., wie zij kent van op de demonstraties (CGVS-verslag, p. 14-15). Verzoekster voegde eraan toe dat er nog andere foto's zijn waarop zij te zien is op een betoging, doch dat zij deze niet kon vinden (CGVS-verslag, p. 15). Dat er foto's van verzoeksters deelname aan een betoging in Brussel op de Facebookpagina van een privépersoon staan, kan de Raad echter niet doen besluiten dat deze bekendheid zouden genieten bij de Ethiopische overheid. Waar verzoekster verklaart dat er nog andere foto's van haar bestaan en dat zij zichzelf zag op het nieuws van ESAT betreft dit een blote bewering die met geen enkel objectief element wordt ondersteund. Bovendien kan niet worden ingezien dat, indien verzoekster deze vermeende foto's zelf niet kan terugvinden, de Ethiopische autoriteiten deze foto's wel zouden vinden.

2.3.14. De door verzoekster bij het Commissariaat-generaal neergelegde brief van de voorzitter van de Belgische Oromo Gemeenschap bevestigt slechts dat verzoekster lid werd van de organisatie Belgische Oromo Gemeenschap. Zoals hierboven aangehaald, toont verzoekster echter niet aan dat zij reeds in de specifieke negatieve aandacht van de Ethiopische autoriteiten stond voor haar komst naar België, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Ethiopische autoriteiten verzoeksters handelingen niet op de voet gevolgd hebben en derhalve niet op de hoogte zijn van haar acties in en vanuit België. De in deze brief gemaakte bewering dat het loutere feit te behoren tot de etnie Oromo, op zichzelf reeds als een misdaad zou worden gezien door de Ethiopische overheid, betreft een blote bewering die met geen enkel objectief element ondersteund wordt te meer de Oromo de grootste etnische groep zijn in Ethiopië, zoals terechtzitting wordt gesteld en door verzoeker niet wordt betwist.

2.3.15. De Raad ziet aldus geenszins in hoe verzoeksters beweerde activiteiten in België bekendheid zouden genieten bij de Ethiopische autoriteiten, laat staan dat dit verzoekster in een dermate negatieve belangstelling van de Ethiopische autoriteiten zou kunnen brengen dat zij bij een terugkeer gevaar zou lopen. Bovendien kunnen de Ethiopische autoriteiten net als de Belgische slechts kunnen vaststellen dat verzoekster geen politiek profiel heeft.

Het is dan ook niet ernstig de Ethiopische autoriteiten dermate te onderschatten door te menen dat ze het verschil niet kunnen maken tussen de talrijke Ethiopische migranten in het buitenland die om opportunistische of om persoonlijke redenen meelopen met manifestaties en de individuen die effectief een bedreiging vormen voor het regime of de fundamenteën van de Ethiopische staat.

2.3.16. De door verzoekster op het Commissariaat-generaal voorgelegde documenten kunnen de geloofwaardigheid van verzoeksters asielaanvraag niet herstellen. Een document moet, om bewijswaarde te hebben, immers coherente en geloofwaardige verklaringen ondersteunen, *quod non in casu*, gelet op het voorgaande.

De lidkaarten van "GAMS Belgique" van verzoekster en haar dochters en de bij "GAMS Belgique" ondertekende verklaringen op een zijn slechts een bewijs van hun lidmaatschap van deze organisatie, dat niet betwijfeld wordt doch geen afbreuk doet aan voorgaande vaststellingen en de vaststellingen in het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag.

De attesten van niet-besnijdenis van verzoeksters dochters tonen slechts aan dat verzoeksters dochters niet besneden zijn, wat niet betwist wordt. Het gegeven dat verzoeksters dochters niet besneden zijn impliceert echter geenszins dat zij zouden besneden worden ingeval van terugkeer naar Ethiopië.

De brief van Sint Trudo, waaruit blijkt dat verzoekster een hersteloperatie heeft ondergaan, werd hierboven reeds aangehaald en kan verzoeksters beweerd vrees voor herbesnijdenis niet aantonen.

Het door verzoekster neergelegde krantenartikel toont slechts aan dat verzoekster door E.V.D. werd opgevangen in zijn huis, wat niet betwist wordt doch evenmin relevant is in het kader van huidige procedure.

Het door verzoekster neergelegde attest van het ICRC en de convocatie vanwege de Ethiopische politiediensten werden reeds neergelegd in het kader van verzoeksters tweede asielaanvraag. Deze stukken werden in de beslissing tot weigering van inoverwegingname van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen van 29 september 2015 reeds als volgt beoordeeld: *"Wat betreft het door u neergelegde attest vanwege het Rode Kruis, dienen volgende vaststellingen gedaan. U verklaarde dat uw vader gedurende 9 jaren en 4 maanden in de gevangenis zat, maar u weet niet wanneer uw vader vrijgelaten zou zijn (zie 'Verklaring Meervoudige Aanvraag', punt 15). U weet voorts niet of de vermelde data op het door u neergelegd attest vanwege het Rode Kruis, data zouden betreffen in termen van de Europese (gregoriaanse) kalender, dan wel in termen van de Ethiopische kalender (zie 'Verklaring Meervoudige Aanvraag', punt 17). Het dient opgemerkt dat deze onwetendheid reeds bijzonder opmerkelijk bevonden wordt, gezien er zo'n 7 à 8 jaren verschil is tussen beide kalenders, en uw vader, volgens uw verklaringen 9 jaar en 4 maanden in de cel zat. Dat u, dit gegeven zijnde, niet zou weten of de in het door u neergelegde attest vanwege het Rode Kruis vermelde data waarop uw vader in de gevangenis zou hebben gezeten en er bezocht werd door medewerkers van het Rode Kruis, de Ethiopische, dan wel Europese kalender zou betreffen, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent, gezien dit impliceert dat u niet weet of uw vader nu tussen 21 juli 1993 en 19 februari 2001 bezocht werd in de gevangenis, in termen van de Europese kalender zat, dan wel tussen 30 maart 2001 en 29 oktober 2008 in termen van de Europese kalender, bezocht werd in de gevangenis [gezien de vermelde datum '21/07/1993' - indien deze datum de Ethiopische kalender zou betreffen - overeenstemt met '30/03/2001' in de Europese kalender, en de datum '19/02/2001' - indien deze datum de Ethiopische kalender zou betreffen - overeenstemt met 29/10/2008 in de Europese kalender - zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier]. Uit het door u neergelegde attest vanwege het Rode Kruis, valt evenwel eenduidig af te leiden dat de Europese (gregoriaanse kalender) gehanteerd wordt, immers: er valt te lezen dat dit attest werd opgesteld op 4 december 2001, en dat uw vader in de gevangenis bezocht zou zijn geworden tussen 21/07/1993 en 19/02/2001, waarna hij vrijgelaten werd op 29/10/2001. Indien deze data de Ethiopische kalender zouden betreffen, treedt een manifeste anomalie op, immers: de datum waarop het door u neergelegd attest werd opgesteld, '4 december 2001' stemt in de Ethiopische kalender overeen met 13/12/2008 in termen van de Europese (gregoriaanse kalender), en de datum '29/10/2001' - de datum waarop uw vader vrijgelaten zou zijn geworden - in de Ethiopische kalender, stemt overeen met 06/07/2009 in termen van de Europese (gregoriaanse kalender). Dit gegeven zijnde, dient geconcludeerd dat in het door u neergelegd attest de Europese (gregoriaanse) kalender wordt gehanteerd. Immers: indien alle vermelde data de Ethiopische kalender zouden betreffen, zou dat betekenen dat men op 13 december 2008 reeds bevestigd zou hebben dat uw vader op 6 juli 2009 werd vrijgelaten, hetgeen onmogelijk is.*

De vaststelling dat men naast het geboortjaar van uw vader (1940) expliciet vermeldt dat dit jaartal de Ethiopische kalender betreft, bevestigt enkel de vaststelling dat alle andere data opgesteld zijn in termen van de Europese (gregoriaanse) kalender. Voorts wordt dit ook bevestigd door de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, waaruit blijkt dat de heer Pierre Apraxine - wiens handtekening te zien valt op het door u neergelegde document - 'protection coordinator', was te Addis Abeba tussen 2001 en 2003. Bovenstaande vaststellingen indachtig, dient geconcludeerd dat het door u neergelegde attest, bevestigt dat M.Y.D. in de gevangenis bezocht werd 21/07/1993 en 19/02/2001 (Europese kalender), en vrijgelaten werd op 29/10/2001 (Europese kalender). In het kader van uw eerste asielaanvraag, verklaarde u echter dat uw vader gearresteerd werd in het jaar 2002 (Europese kalender) en u hem nadien nog ging bezoeken in de gevangenis (zie gehoorverslag CGVS dd. 04/02/2014, p. 3, 8, 9 en 15) - hoewel uw vader, althans volgens het door u neergelegde attest, reeds vrijgelaten zou zijn op 29/10/2001. U verklaarde eveneens in het kader van uw eerste asielaanvraag dat u Ethiopië verliet in het jaar 2003 (Europese kalender) (zie gehoorverslag CGVS dd. 04/02/2014, p. 11). Gegeven deze vaststelling dient dan ook geconcludeerd dat, indien uw vader echt in de gevangenis zou hebben gezeten, deze reeds vrijgelaten werd in oktober 2001 - een tweetal jaar voordat u Ethiopië verliet. Bovenstaande vaststellingen doen dus enkel verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u geopperde asielrelaas, en verklaringen dat u vervolgd zou zijn geworden naar aanleiding van de politieke activiteiten van uw vader. Hieromtrent dient tevens opgemerkt dat u in het kader van onderhavige tweede asielaanvraag, verklaarde dat u in Ethiopië affiches verspreidde van de organisaties 'ONEG' en 'GINBOT7' (zie 'Verklaring Meervoudige Aanvraag', punt 15). Het dient evenwel opgemerkt dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde dat u enkel post onder gesloten enveloppe rond bracht, u niet wist wat u rond bracht en u dacht dat het met uw vaders werk als hotelmanager te maken had (zie gehoorverslag CGVS dd. 04/02/2014, p. 16, 17, 24, 25). U verklaarde, eveneens in het kader van onderhavige tweede asielaanvraag, dat de post die u rond gedragen heeft, post van de groeperingen 'ONEG' en 'GINBOT7' betreft, hoewel u, in het kader van uw eerste asielaanvraag steeds gewag maakte van de groeperingen 'ONEG' en 'Ehappoo', en u op geen enkel moment de groepering 'GINBOT7' vermeldde. Deze vaststellingen doen enkel verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u geopperde asielrelaas, en bevestigen enkel de reeds gemaakte vaststellingen in het kader van uw eerste asielaanvraag. Dat u op heden plots beweert dat u ook affiches diende te verspreiden, en u plots gewag maakte van een andere oppositiebeweging - 'xGINBOT7' - waarvan u post zou hebben rond gedragen, toont enkel het verzonnen karakter van uw verklaringen aan. Wat betreft de door u neergelegde convocaties, valt op te maken dat u op 27 april 2003 (Europese kalender) geconvoceerd zou zijn geworden door de politie te Addis Abeba om zich binnen drie dagen aan te melden bij het politiecommissariaat (zie 'Verklaring Meervoudige Aanvraag', punt 17). U verklaarde deze brief zelf te hebben ontvangen te Addis Abeba, wanneer een politieagent deze u kwam geven, deze brief te hebben meegenomen bij uw vertrek uit Ethiopië, en deze nadien te Beiroet hebben laten liggen. U maakte in het kader van uw eerste asielaanvraag evenwel op geen enkel moment gewag van dergelijke convocaties. U vermeldde toen enkel een papier te hebben ontvangen van de politie op het moment dat u gearresteerd werd, een brief die u niet kon lezen en die u thuis zou hebben achtergelaten (zie gehoorverslag CGVS dd. 04/02/2014, p. 16). U verklaarde toen eveneens dat u, voorafgaand aan uw vertrek uit Ethiopië, te Ambo woonde en u bij uw vertrek, vanuit Ambo naar Addis Abeba ging, daar slechts 1 dag was, en nadien naar Gonder ging waarna u uw reis voort zette (zie gehoorverslag CGVS dd. 04/02/2014, p. 4). Tevens verklaarde u Ethiopië verlaten te hebben in de maand Yakatit (volgens de Ethiopische kalender, hetgeen overeenkomt met de periode van 8 tot 25 februari, in de Gregoriaanse - westerse - kalender, zie info in administratief dossier) van het jaar 2003 (Gregoriaanse kalender) - een tweetal maanden voorafgaand aan de datum waarop u de door u neergelegde convocaties van de politie te Addis Abeba ontvangen zou hebben. Dat u, deze verklaringen indachtig, op heden plots oppert dat u net voor uw vertrek uit Ethiopië, nog een oproepingsbrief van de politie zou hebben ontvangen, is dan ook niet ernstig te noemen, en kan niet geloofwaardig bevonden worden. Voorts kan er geen geloof gehecht worden aan de door u voorgehouden authenticiteitswaarde van dit document, daar er in de voorgedrukte hoofding van dit document grave spelfouten worden gemaakt - 'Ethipia' in plaats van 'Ethiopia', 'Affaris' in plaats van 'Affairs'. Voorts dient opgemerkt dat, wat betreft documenten afkomstig van Ethiopië, vastgesteld dient te worden dat de authenticiteitswaarde van deze documenten objectief niet te verifiëren valt. Zoals blijkt uit de beschikbare informatie (toegevoegd aan administratief dossier) - is corruptie in Ethiopië wijdverspreid en endemisch, ondanks de pogingen vanwege de Ethiopische overheid om corruptie te bestrijden. Omwille hiervan is het dan ook zo goed als onmogelijk om de authenticiteit van Ethiopische documenten na te gaan.". De Raad stelt slechts vast dat verzoekster hier geen elementen tegen inbrengt.

2.3.17. Verzoekster beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingsen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

2.3.18. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.4.1. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.5. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.5.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.5.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. –M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK